ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Γιώργος Ιντζιρτζής

Κατ’ αρχάς να τονίσω ότι είμαι σε διακοπές και δεν έχω καμία πληροφόρηση για τις πολιτικές εξελίξεις, πέραν των όσων ακούω στην τηλεόραση μπαίνοντας ή βγαίνοντας από το σπίτι. Γράφω αυτό το άρθρο όμως, γιατί πέρα από τις διακηρύξεις και τα βαρύγδουπα άρθρα, μεγαλύτερη σημασία έχει η πρόσφατη πολιτική πρακτική. Αυτή αποκρυσταλλώνεται στην συνείδηση της πλειοψηφίας του κόσμου, που δεν έχει τον χρόνο να διαβάσει άρθρα επί άρθρων και σχέδια επί σχεδίων.

Μια πολλή σύντομη αποτίμηση- εκτίμηση της πολιτικής κατάστασης.

Σ’ αυτές τις εκλογές υπάρχει η δυνατότητα να αναδιαταχθεί η μεγάλη πλειοψηφία των κομμάτων που εκπροσωπούνται στη Βουλή, σε συντηρητική- μνημονιακή κατεύθυνση. Δεν θα ακούμε πια τοποθετήσεις για την δυνατότητα και την αναγκαιότητα ύπαρξης άλλου δρόμου, αλλά κυρίως για το ποιος είναι ο καλύτερος διαχειριστής αυτής της κατάστασης και ποιος μπορεί να κυβερνήσει με τις μικρότερες κοινωνικές εντάσεις. Κατά δεύτερον υπάρχει η μοναδική δυνατότητα να προκύψει μια Βουλή στην οποία θα παίζεται το γνωστό δικομματικό παιχνίδι. Δηλαδή μια Βουλή στην οποία δεν θα στηρίζουν όλες οι μνημονιακές δυνάμεις την κυβέρνηση όπως γίνεται μέχρι τώρα, αλλά πιθανόν να εγκαλείται η κυβέρνηση για τους ρυθμούς εφαρμογής των μέτρων και για την ανεπιτυχή απορρόφηση των κοινωνικών εντάσεων, ένα δικομματικό παιχνίδι δηλαδή όπως το έχουμε συνηθίσει από παλιά.

Εκτίμησή μου είναι ότι ο ΣΥΡΙΖΑ θα «σπρωχτεί» πολύ από τα Μέσα Ενημέρωσης για να βγεί αυτοδύναμος. Γιατί καταλαβαίνουν ότι είναι το μόνο κόμμα που θα μπορέσει να διαχειριστεί την κατάσταση μετά την υπογραφή του τρίτου Μνημονίου.

Η ΝΔ άσχετα από το αν θα κρατήσει τη μεγάλη πλειοψηφία των ψηφοφόρων της του Ιανουαρίου, θα συνεχίσει να απαξιώνεται στα μάτια του κόσμου, όχι μόνο γιατί είναι ένα

κόμμα του παλιού πολιτικού σκηνικού που «μας έφερε ώς εδώ», αλλά και γιατί σαν ένα κόμμα μιας άλλης εποχής, δεν μπορεί να εκφράσει ούτε τις επιδιώξεις και τα συμφέροντα της ηγεμονικής μερίδας του κεφαλαίου, ούτε να ενσωματώσει την κοινωνική διαμαρτυρία με αποτελεσματικό τρόπο. Μάλλον τα πολυσυλλεκτικά κόμματα της μεταπολίτευσης είναι παρελθόν.

Το «Ποτάμι», το ανερχόμενο κόμμα της ηγεμονικής μερίδας του ελληνικού κεφαλαίου, άσχετα από το εκλογικό του ποσοστό, θα είναι το αντίπαλο δέος και η εναλλακτική-φιλελεύθερη πρόταση του ελληνικού κεφαλαίου που πιστεύει ότι με την απόλυτη υποταγή του στην ΕΕ θα κερδίσει κάτι ή για να είμαι πιο σαφής θα χάσει όσο το δυνατόν λιγότερα, από την επερχόμενη λαίλαπα του τρίτου μνημονίου.

Μια πρώτη αποτίμηση του χαρακτήρα της Λαϊκής Ενότητας.

Η Λαϊκή, Ενότητα , το κόμμα που συγκρότησαν οι βουλευτές της «Αριστερής Πλατφόρμας», που τους πέταξαν σαν τρίχα από το ζυμάρι από τον ΣΥΡΙΖΑ, ενώ αυτοί περίμεναν να κάνει ο Τσίπρας συνέδριο και να πάρουν την πλειοψηφία του κόμματος (!!!), κατεβαίνει στις εκλογές, χωρίς να’ χω καταλάβει ακόμα τι ακριβώς θέλει να εκφράσει (σαν το υγιές κομμάτι του ΣΥΡΙΖΑ;), απ’ όλο αυτό το «πέταγμα στη θάλασσα», σαν έρμα, όλων των προεκλογικών «δεσμεύσεων» του ΣΥΡΙΖΑ:

Α) Το πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης, που εγκαταλείφθηκε τις πρώτες μέρες της «πρώτη φορά αριστερά» κυβέρνησης;

Β) Την «κατάργηση του μνημονίου μ’ ένα νόμο και ένα άρθρο»;

Γ) Την κατάργηση του ΕΝΦΙΑ και τη μεγαλύτερη φορολόγηση του κεφαλαίου;

Δεν θέλω εδώ να απαριθμήσω όλες τις αναιρέσεις του προεκλογικού προγράμματος και των προεκλογικών εξαγγελιών του ΣΥΡΙΖΑ, αυτό που θέλω είναι να τονίσω ότι σε κάθε μία από τις παραπάνω δεξιές στροφές του ΣΥΡΙΖΑ, η τότε «Αριστερή Πλατφόρμα», νυν «Λαϊκή Ενότητα», επιδεικνύοντας ένας «πολιτικό ρεαλισμό» που έφτανε στα όρια του πολιτικού αμοραλισμού, δεν έθετε κανένα πρόβλημα στην «πρώτη φορά αριστερά» κυβέρνηση.

Αντιθέτως, κάθε φορά που ο Τσίπρας ή ο Βαρουφάκης, έβρισκαν «τοίχο» στην ΕΕ, ο Λαφαζάνης έλεγε συνειδητά, ψέματα στον ελληνικό λαό, δίνοντας του ελπίδες, ότι όχι μόνο θα γίνει ο South Stream, ο αγωγός, η υλοποίηση του οποίου εγκαταλείφθηκε επί πρωθυπουργίας Γ. Παπανδρέου, αλλά και ότι η Ρωσία θα μας έδινε μισή ντουζίνα δις

«μπροστάντζα»!!!

Ακόμα χειρότερα, στο τέλος της διαπραγμάτευσης, δεν παρουσίασε κανένα σχέδιο «εξόδου από το ευρώ», η οτιδήποτε άλλο, με αποτέλεσμα ο κόσμος να πειστεί ότι «δεν υπάρχει εναλλακτική». Η «Αριστερή Πλατφόρμα», εμπέδωσε στον κόσμο το αίσθημα της ήττας. Ο πολύς κόσμος (ο αριστερός εννοώ) ήξερε ότι ο Τσίπρας δεν θα έκανε καμία ρήξη, από τον Λαφαζάνη και τους «αριστερούς» περίμενε μια υλοποιήσιμη πρόταση. Αντ' αυτού, όχι μόνο ψήφισαν τις 47 σελίδες του μνημονίου του Τσίπρα, αλλά στις 10 Ιουλίου δεν τόλμησαν να ψηφίσουν «ΟΧΙ» στο αίτημα του Τσίπρα να δώσει θετική ψήφο η Βουλή για το κλείσιμο της συμφωνίας δύο μέρες αργότερα.

Ανέφερα όλα τα παραπάνω για να απαντήσω το κύριο ερώτημα του άρθρου σε λίγες γραμμές, ελπίζοντας αργότερα να κάνω μια καλύτερη και πιο ολοκληρωμένη προσέγγιση του ζητήματος: Ποια είναι η φύση, ποιος είναι ο ταξικός χαρακτήρας της Λαϊκής Ενότητας;

Εκτίμησή μου είναι ότι είναι ένα μικροαστικό κόμμα, ακριβώς ότι ήταν ο ΣΥΡΙΖΑ, μέχρι τις διπλές εκλογές του '12. Εκφράζει τα μικροαστικά και μεσαία αστικά στρώματα που βλέπουν με μεγαλύτερη ή μικρότερη καθαρότητα, να τσακίζονται στη δίνη της κρίσης και των επερχόμενων αναγκαίων αναδιαρθρώσεων για να ανακάμψει ο καπιταλισμός. Αυτό φαίνεται και στα αιτήματα του νέου κόμματος. Μέχρι αυτή την ώρα (που γράφω το άρθρο), δεν υπάρχει κάποιο πρόγραμμα, αλλά απ' όσα είδα σε φιλικές ιστοσελίδες του κόμματος, τα αιτήματα του παραπέμπουν σε μια λογική μικροαστικής διαχείρισης της κρίσης.

Κατ' αρχάς με τον όρο «μικροαστικό κόμμα», εννοώ το κόμμα που έχει την αυταπάτη ότι σε συνθήκες καπιταλισμού κι ακόμα περισσότερο σε συνθήκες κρίσης του καπιταλισμού, μπορεί να περιορίσει την κερδοφορία του κεφαλαίου, και την υπερεκμετάλλευση της εργατικής τάξης, έτσι ώστε ανάμεσα σ' αυτές να αναπτύσσεται μια υγιής και ρωμαλέα μικροαστική τάξη.

Ας δώσω όμως δύο παραδείγματα απ' όσα γράφονται στις ιστοσελίδες και όσα ακούγονται στις τηλεοράσεις για να υπερασπίσω τη θέση μου αυτή:

Α) Παραγωγική ανασυγκρότηση της χώρας: Πέρα από την πολλή μεγάλη συζήτηση που σηκώνει το αίτημα καθ' αυτό, και ο πιο αδαής περί τα οικονομικά, καταλαβαίνει ότι είναι κάτι αντίστοιχο, για να μην πω χειρότερο από την περιβόητη «διαπραγμάτευση». Όποιος έχει δύο δράμια μυαλό και έχει διαβάσει και δύο βιβλία καταλαβαίνει ότι στην περίοδο της κρίσης του καπιταλισμού η καταστροφή των παραγωγικών δυνάμεων, η συγκέντρωση και η

συγκεντροποίηση του κεφαλαίου είναι μονόδρομος. Άρα αυτό που μας λένε τώρα σαν διακήρυξη και μεθαύριο πιθανόν σαν κυβερνητική πρόταση είναι «καθίστε στα αυγά σας μέχρι να έρθει η πολυπόθητη και περιβόητη ανάκαμψη και η παραγωγική ανασυγκρότηση της οικονομίας και όποτε γίνει αυτό θα μοιράσουμε δικαιότερα τον κοινωνικό πλούτο»; Γιατί αυτή η ανάκαμψη μάλλον (ή καλύτερα σίγουρα), δεν θα έρθει και τότε μπαίνει το αμείλικτο ερώτημα «τι γίνεται μετά;», για να μη ρωτήσω «πόσες δεκαετίες θα περιμένουμε;».

Β) Ακόμα όμως και το αίτημα της εθνικοποίησης των τραπεζών, όπως μπαίνει, ξεκομμένα σαν για να γεμίσει ένα κουβά με αιτήματα, χωρίς καμία σύνδεση με ένα συνολικό πρόγραμμα- πλαίσιο, είναι ένα μικροαστικό αίτημα. Είναι μια απάντηση των μικροαστικών και των μεσαίων αστικών στρωμάτων στο φόβο τους (ή και στην πιθανότητα), ότι οποιαδήποτε στιγμή μια μεγάλη τράπεζα της Ευρώπης μπορεί να αγοράσει όλες τις ελληνικές με ένα ευρώ, αγοράζοντας ταυτόχρονα και όλη την υποθηκευμένη περιουσία τους. Είναι ένα αίτημα- φραγμός στην ασυδοσία του μεγάλου κεφαλαίου, που γράφω παραπάνω.

Η πρώην «Αριστερή Πλατφόρμα» και νυν «Λαϊκή Ενότητα» δε θέλει να εκφράσει την πλειοψηφία της κοινωνίας αλλά θέλει να έρθει σε συμφωνία- συμμαχία με τα υψηλότερα στρώματα της ελληνικής κοινωνίας που μπορεί να εκφράσει η πολιτική της πρόταση, δηλαδή τα μικροαστικά και μεσαία αστικά που πλήττονται από την κρίση. Ούτε τα μεν ούτε τα δε είναι υπερ της εξόδου από το ευρώ, θεωρώντας ότι δεν υπάρχει συγκροτημένη εναλλακτική λύση και ότι μπαίνουν σε αμφισβήτηση οι διεθνείς συμμαχίες της χώρας που δεν έχουν ακόμα τη δυνατότητα να αμφισβητήσουν και να προτείνουν εναλλακτική. Δηλαδή στο άμεσα ορατό μέλλον δεν υπάρχει κόμμα που να θέλει να εκφράσει και κάποια αστικά κόμματα που πλήττονται από την κρίση, που θα θέσει στα σοβαρά αίτημα σχέδιο εξόδου από το ευρώ. Το παραπάνω αποδεικνύεται περίτρανα από την πολιτική που άσκησε η «Αριστερή Πλατφόρμα» όταν ήταν μέσα στο ΣΥΡΙΖΑ, στην πράξη. Ουδέποτε αμφισβήτησε τα «ιερά και τα όσια» της ΕΕ. Από τον Φλεβάρη μέχρι και τον Ιούνη «έφυγαν» από τις τράπεζες πάνω από 35 δις ευρώ. Δεν έκανε τίποτα γι’ αυτό. Το μόνο που έκανε στις αρχές Ιουλίου, είναι το capital control στους μισθούς και στις συντάξεις σε συμφωνία με την πλειοψηφία του ΣΥΡΙΖΑ!

Για να τελειώνω το κομμάτι αυτό: τα αστικά στρώματα που θέλει να εκφράσει- εκπροσωπήσει η «Λαϊκή Ενότητα», ακούνε αυτά που τους ενδιαφέρουν: ανάπτυξη, παραγωγική ανασυγκρότηση της χώρας, εθνικοποίηση τραπεζών, έλεγχο στην ασυδοσία του μεγάλου κεφαλαίου, υποστήριξη των μικρομεσαίων επιχειρήσεων κτλ. Και ξέρουν ότι το αίτημα- σχέδιο «έξω από το ευρώ» είναι για κάποιους «αριστεριστές» με τους οποίους θέλει να κάνει «μέτωπο» ο Λαφαζάνης για να τους έχει για αφισοκολλητές και το οποίο, μπορεί ακόμα και να εφαρμοστεί στο… απώτατο μέλλον.

Σχετικά με την πιθανότητα (έστω και αμυδρή), εκλογικής συνεργασίας

Αν έχω καταλάβει καλά υπάρχει ένα μικρό κομμάτι του στελεχιακού δυναμικού αλλά και των μελών στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ, το οποίο ακούει «ευχάριστα» τις παραπάνω διακηρύξεις. Και υπάρχει και μια άποψη για «εκλογική συνεργασία» (δεν έχω καταλάβει τι είναι αυτό ακριβώς; συμφωνούμε όλοι μαζί στην παραγωγική ανασυγκρότηση και μετά απ' αυτήν έχουμε σαν στόχο τον σοσιαλισμό;).

Σ' αυτούς έχω να πω μόνο δύο λόγια:

Α) Αν έχουν κλείσει ραντεβού για να ράψουν βουλευτικό κοστούμι, να το ακυρώσουν. Ο Λαφαζάνης θέλει να «πιάσει επαφή» με κάποιους αστούς, δεν έχει όρεξη να βγάζει το κάθε στέλεχος της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, βουλευτή. Με τον ίδιο ηγεμονισμό που φέρθηκε ο Τσίπρας στον Λαφαζάνη θα φερθεί και ο Λαφαζάνης σε αυτούς. Όλα είναι ζήτημα ηγεμονικής και πλειοψηφούσας άποψης μέσα στην κοινωνία.

Β) Οι συνεργασία με τα απόνερα της αστικής πολιτικής, θα πάει πολύ πίσω, την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, της ξεχωριστές οργανώσεις της, καθώς και τους ίδιους προσωπικά, στη συνείδηση του αριστερού κόσμου. Μια σχέση εκτίμησης, άσχετο αν δεν μεταφράζεται σε ψήφο στην κάλπη, που χρειάστηκε πολύς καιρός για να οικοδομηθεί, θα καταστραφεί με ολέθρια, πιστεύω αποτελέσματα για την ελληνική αντικαπιταλιστική, επαναστατική αριστερά.